

RÖKALTARE, n. 4. Altare, hvarpå rökoffer brändes.

RÖKARE, m. 3. 1) En, som röker tobak. — 2) En, som röker kött, fläsk, o. s. v.

RÖKELSE, m. 3. 1) a) Ett slags väluktande gummiharts, som utflyter ur den ostindiska växten *Boswellia serrata*, och nyttjas att röka med, t. ex. vid den katolska gudstjensten. — b) Äfv. ett väluktande harts af de i södra Europa växande träden *Juniperus lycia* och *thurifera*. — 2) (fig.) Smicker.

RÖKELSEKAR, n. 3. Litet kärl af ler eller bleck, hvori öfver glödande kol rökelse brännes.

RÖKFAT, n. 3. Se *Rökelsekar*.

RÖKFÅNG, n. 3. Öppningen, hvarigenom röken utgår ifrån en eldstad.

RÖKGUBBE, m. 2. pl. — *gubbar*. 1) Liten kägla af väluktande ämnen med antingen platt eller tredelad fot, och som användes till rökning i rum. — 2) (fig. fam.) En, som smickrar regeringen och de högt uppsatta.

RÖKHUF, m. 2. pl. — *hufvar*. 1) Ett slags inrättning, hvarigenom vid kemiska operationer rök och illaluktande ångor afledas. — 2) Huf öfver ljus, för att hindra dem att röka.

RÖKHÅL, n. 3. Hål, hvarigenom röken utgår, t. ex. på ett pörte.

RÖKIG, a. 2. 1) Full af rök; som luktar eller smakar af rök. *En r. taffla. R-a väggar. R. mat, soppa.* — 2) Som ger mycken rök. *R. eld.* — 3) Säges om rum, der det röker in. *R-a rum. R-t kök.* — 4) (fam.) Rusig.

RÖKKAKA, f. 4. Se *Rökgubbe*.

RÖKKÄMMARE, m. 2. pl. — *kamrar*. Se *Rökrum*.

RÖKKLUBB, m. 2. Förening af personer, som sammankomma på något ställe, för att röka tobak, läsa tidningar, språka, o. s. v.

RÖKKORT, rökкорто, n. 3. Med väluktande ämnen genomdränt papper i kortform, hvilket begagnas att parfumera ett rum, då man håller det öfver ljuslågan.

RÖKLACK, n. sing. Ett slags lack af väluktande hartser och flygtiga oljor, som användes till rökning i rum.

RÖKLJUS, n. 3. Se *Rökgubbe*.

RÖKMALT, n. sing. Malt, som blifvit torkad genom rökning.

RÖKMEDEL, n. 3. Medel, hvarmed genom bränning eller värmes användande välukt utbredes.

RÖKMOLN, n. 3. Massa af rök, liknande ett moln.

RÖKMÖSSA, f. 4. Ett slags rund, slät kalottlik mössa, som brukas af karlar inomhus till skydd för hufvudet emot köld och drag.

RÖKNING, f. 2. 1) Handlingen, då person eller sak rökes. — 2) Se *Tobaksrökning*.

RÖKNÄFVA, f. 4. Örten *Polygonum Persicaria*.

RÖKOFFER, n. 3. 1) Offer, bestående i rökelses brännande. — 2) (fig.) Smicker. *Tända r. för, smickra.*

RÖKPANNA, f. 4. Se *Rökelsekar*.

RÖKPASTILL, m. 3. Se *Rökgubbe*.

RÖKPULVER, n. 3. Blandning af torra, groft pulveriserade, brännbara ämnen, till rökning i rum.

RÖKPÖRTE, n. 4. Pörte, der kött och fläsk rökes.

RÖKRUM, n. 3. Särskilt rum i ett hus, bestämmt för tobaksrökning.

RÖKSALT, n. sing. Flygtigt alkali.

RÖKSTUGA, f. 4. 1) Se *Rökrum*. — 2) (fordom) Stuga eller rum utan skorstenströr, der röken gick ut genom ett hål i taket.

RÖKSVAMP, m. 2. Se *Blindmjöl*.

RÖKTOBAK, m. sing. Sådan slags tobak, som begagnas till rökning.

RÖKTOPAS, m. 3. (mineral.) Neglikbrun bergkristall, ett slags ädelsten.

RÖKVERK, n. 3. 1) Se *Rökelse*. (Fig.) *Tända r., smickra.* — 2) (fig.) Smicker.

RÖLLE, m. 2. pl. *röllar*. (fam.) Röd häst eller ox.

RÖLLEKA, f. 4. Örtslägdet *Achillea*.

RÖN, n. 3. Försök, som anställles, för att utforska förhållandet med något. Brukas mest i vetenskaplig mening. *Genom flera r. har jag funnit, att ... R. och försök.*

RÖNA, v. a. 2. 1) (ursprungligen, nu obrukligt) Försöka, probera. *R. en häst.* — 2) Erfara, spörja. *R. olack. R. bevis af välvilja. Ni lär få r. det. Nu rönes sanningen af hans ord.* — *Rönande*, n. 4.

RÖNN, f. 2. Allmänt känt trädslag med stora hvita blomvippor och eldröda bär. *Sorbus aucuparia*.

RÖNNAL, f. 2. En art *Al*, hvars löf likna rönträdet.

RÖNNBÄR, n. 3. Bär af rönn. (Talesätt) *Säga som råfven om r-en*, låtsas sig förakta, det man tycker om, men ej kan få.

RÖNNPÅK, m. 2. Påk af ung rönn.

RÖNNTRÄD, n. 3. Se *Rönn*.

RÖR, n. 3. I. Samling af klappersten, upphopad för hvarjehanda ändamål. Se *Rå och rör*, under *Rå*, V.

RÖR, n. 3. II. 1) a) Benämning på vissa ihåliga, ledade växter, såsom *Bamburöret*, *Socker-röret*, m. fl. (se dessa ord). *Italienskt R.*, sådan växt i södra Europa, tio fot hög, tumstjock, ganska stark, begagnad till metspön, blomsterkäppar, m. m. *Arundo Donax. Spanskt R.*, en palmväxt med ihålig, ledad stam, se *Rolling*. — b) (särskilt) Växtslägtet *Arundo*, isynn. arten *Strandrör* eller *Bladvass* (*A. Phragmites*). Se *Bladvass*. — 2) Aftuggen stam eller gren af en Rörväxt, isynn. det aftuggna strået af *Bladvass. Täcka med r. Spanskt r.*, stycke af Rottingväxtens stam, sådant det förekommer i handeln; äfv. spatserkäpp, deraf gjord. — 3) a) Lång, ihålig cylinder af jern, bly, bleck, koppar, trä, lera, glas o. s. v., för hvarjehanda ändamål, såsom för vattenledning, att tala igenom (Språkrör), att antända minor eller kano-ner med (Antändningsrör), o. s. v. *R-et på en barometer, en kikare*. Se äfv. *Nyckelrör*. — Har flera sammansättningar, såsom: *Bly-, Koppar-, Glas-, Vattenledningsrör*, m. fl. — b) Den murade, till skorstenen ledande öppning, som släpper ut röken ifrån en eldstad (Kakelugnsrör, Skorstenrör). — c) Stenlagd ränna, t. ex. för en vattenåder (Brunnsrör). — d) (anat.) Långt, smalt, cylinderformigt kärl, hvarigenom en vätska ledes. *Eustachiska r-et*, en gång ifrån trumhålan genom örats ben till munhålan. — e) Den ihåliga ändan af en fågelpenna (Pennrör). — f) (i äldre språket) Pistol. *Långt r.*, bössa, musköt.

RÖRA, v. a. 1. I. Täcka, belägga med rör.

RÖRA, v. a. o. n. 2. II. 1) Lägga fingret, handen på något. *R. något med fingret, handen. Ni får se derpå, men rör det icke. Neutralt: R. på, vid något. Rör icke vid lodet, det är helt.* — 2) På annat vis sätta sig i be-röring med ett föremål. *R. någon med foten*,